

[Socialministeren.]

inden for dansk administration og dansk ret. Ja, det ville det være, men jeg spørger de ærede medlemmer: hvor i dansk retsvæsen er der mulighed for, at et mindretal i en ret kan indanke en sag for en højere instans? Mig bekendt findes denne mulighed ingen steder. Skulle der derfor vedtages noget sådant, måtte der indskydes en eller anden instans, til hvilken et mindretal i invalideforsikringsretten kunne gøre indstilling med ønske om, at denne instans på mindretallets vegne skulle appellere til ankeinstansen. Må jeg spørge: er det denne mulighed for forenkling, man tilstræber? Det har jeg ikke just forstået, for det ville da ikke gøre det lettere, hvis vi skulle have indført en instans mere, have flere folk til at se på sagerne. Det kunne være, at man så ville sige, at socialministeriet kunne tage sig af det. Det vil altså sige, hvis der var et mindretal i invalideforsikringsretten, der afslog at give en person invaliderente, ville de kunne appellere til socialministeriet, som således ville kunne komme til at gå mod et flertal i invalideforsikringsretten og sige til den pågældende person: du får ikke invaliderente, før appelinstansen har udtalt sig om din sag. I socialministeriet skulle vi have lige så stort et kontor som invalideforsikringsretten og ankeinstansen ekstra til at se på disse sager. Jeg har ikke just forstået på de ærede medlemmer, at de ønskede større udgifter og mere administration, end vi har i dag. Jeg synes derfor, at de ærede medlemmer skulle trække deres bemærkninger tilbage om, at der også skulle være mulighed for mindretallet til at indanke en sag, da de ærede medlemmer ikke selv ynder mere administration end højst nødvendigt.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz spurgte mig, om jeg agtede at spørge invalideforsikringsretten, om den er fornøjet med den sammensætning af ankeinstansen, som jeg har foreslået. Nej, det forsikrer jeg for, ærede medlem, at det agter jeg ikke at spørge invalideforsikringsretten om. Jeg mener, at det er et ansvar, som vi her i folketinget må påtage os, og jeg for mit vedkommende mener, at den sammensætning af appelinstansen, som der er tale om her, er ret og rimelig. Hvad mener det ærede medlem? Skulle jeg henvende mig til

alle, der eventuelt skulle have deres sag for i invalideforsikringsretten og spørge dem: mener I, det er rimeligt og rigtigt, at denne ankeinstans bliver sådan sammensat? Mener de ærede medlemmer ikke, at der ville blive alt for megen kritik at rette mod os herinde, hvis vi spurgte den ret, der i dag afgør sagerne, om de er fornøjet med de mennesker, vi udpeger til at behandle de sager, som de har truffet afgørelse i? Jeg ville i hvert fald meget nødig stå over for en kreds af invalider, der eventuelt har haft deres sag for i invalideforsikringsretten, og skulle sige: ja men jeg har også spurgt invalideforsikringsretten, om jeg må have lov at lave appelinstansen med den sammensætning, jeg har foreslået, eller det skulle være en sammensætning, som bedre passede invalideforsikringsretten. Vi her må tage det ansvar; jeg for mit vedkommende tager gerne ansvaret, fordi jeg mener, at den foreslåede sammensætning af ankeinstansen er rimelig.

Jeg tror, jeg hermed har svaret på de spørgsmål, der er blevet rettet til mig, og også fået sagt lidt om de principper, der ligger til grund for det foreliggende lovforslag. Jeg håber inderligt, det måtte blive sådan, at venstre og konservative lod deres betænkeligheder fare og var så elskværdige at gå med til det lovforslag, som jeg trods alt forstår, man har sympati for inden for de to partier.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen spurgte mig, hvordan det går med arbejdet i invalidekommissionen og navnlig med arbejdet i sygekassekommissionen. Jeg har den opfattelse, at arbejdet skrider frem på en sådan måde, at vi forhåbentlig også her kan komme til et resultat.

Formanden: Jeg må henstille, at de samtaler, der føres i salen, føres mere sagte.

Krogh: Det er kun en ganske kort bemærkning i anledning af det sidste, som den højtærede socialminister sagde. Han understregede så stærkt, at denne appel i op- og nedadgående retning, som jeg formulerede det, ville være en nydannelse i dansk ret. Jeg tør ikke afvise rigtigheden af den påstand. Nu er der dog dertil at bemærke to ting. For det første, at invalideforsikringsretten er en ret af en ganske